

«Δεν υπάρχει τίποτα τόσο κατεστραμμένο στον κόσμο, που να μην μπορεί να διορθωθεί από το χέρι του Παντοδύναμου Θεού. Σας προτρέπω να το θυμάστε, γιατί χωρίς αυτή τη βεβαιότητα θα ήμασταν όλοι τρελοί».

Ηρακλής Πουαρό

(ταινία 2010), διασκευή από το βιβλίο της Άγκαθα Κρίστι «Appointment with death»

Κεφάλαιο 1ο

So far, so good (μέχρι εδώ καλά)

Αύγουστος 2020

Δεν έχω αποδεχτεί ακόμη αυτό που περνώ. Είναι έξω από μένα. Από όλα μπορούσα να φανταστώ ότι θα νοσήσω, αλλά ποτέ από αυτό. Είναι λέξη από άλλο πλανήτη. Αυτό το πραγματάκι, λοιπόν, ήρθε και θρονιάστηκε στο στήθος μου, ξαφνικά.

Το ανακάλυψα ανήμερα της Πεντηκοστής. Κυριακή μεσημέρι. Έκανα ένα ωραίο συγκύρισμα στο σπίτι την προηγούμενη ημέρα που έφυγαν για διήμερο η κόρη μου με τον εγγονό μου, ο γιός μου ήταν ήδη στρατιώτης και θα έλειπε σε υπηρεσίες στη μονάδα του. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι μετά από πολλά χρόνια το σπίτι επέστρεφε σχεδόν εκεί που ξεκίνησε: μόνοι στο σπίτι. Χωρίς άγχη, χωρίς υποχρεώσεις, όλα σε καλό ρολάρισμα. Και βρίσκω αυτό. Μου χάλασε η διάθεση, δεν υπήρχε άλλη σκέψη παρά τι ήταν αυτό το μεγάλο πραγματάκι στο στήθος μου. Δηλαδή δυο ήταν, αλλά το ένα ήταν περισσότερο ενοχλητικό. Μετά από λίγες ημέρες, αφού πια βρήκαμε και το ύφος του και το μέγεθός του και όλα τα αηδιαστικά που κουβαλούσε πάνω του, μου ήρθε στο νου ο συμβολισμός του. Ο θεόσταλτος συμβολισμός για να μου υπενθυμίσει ό,τι ήταν εν υπνώσει μέσα μου: «Τζινούλα, μάλλον σ'άγαπάει ο Θεός».

Την ημέρα της Πεντηκοστής η Ορθοδοξία γιορτάζει τα γενέθλιά της Εκκλησίας. Είναι η πρώτη ημέρα μετά τις πενήντα ημέρες από την Ανάσταση του Ιησού που οι Απόστολοι έλαβαν την Επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος. Οι αγράμματοι Μαθητές του Χριστού μιλούσαν όλες τις γλώσσες της Οικουμένης. Είναι η Ημέρα που ο Χριστιανισμός γιορτάζει με μεγάλη λαμπρότητα το Άγιο Πνεύμα που δόθηκε απλόχερα σε μαθητές και

Απόστολους για να κηρύξουν τον Λόγο Του. Είναι ημέρα που θα θυμάμαι ότι βρήκα αυτό το σκασμένο που ήταν και μεγάλο και επιθετικό έτοιμο να καταστρέψει τα πάντα, μα ακόμη τόσο άπραγο, τόσο άτολμο μες στην αυθάδειά του ώστε να μπορώ να το κατασπαράξω, να αντιστρέψω τους ρόλους. Τουλάχιστον θα προσπαθούσα.

Κατατρόμαξα, όταν στο υπερηχογράφημα η αγαπημένη μου Λιάνα μού είπε κοφτά: «Αυτό το πράγμα θέλω να βγει από εκεί μέσα. Άμεσα. Χθες. Δεν το θέλω, δε μου αρέσει».

Οι διαδικασίες ήταν ταχύτατες. Έκανα την ιστολογική εξέταση, της οποίας το αποτέλεσμα διαισθανόμουν. Η ευγενική γιατρός και η βοηθός της μου είχαν κλείσει τα μάτια «για να μην πεταχτεί ίσως κάποιο φάρμακο», μου είπαν. Μπούρδες. Δεν ήθελαν απλώς να δω τις εκφράσεις των προσώπων τους.

Ο χειρουργός μου, ο θαυμάσιος γιατρός μου, ο πρώτος επιστήμων που έκανε επέμβαση λεμφαδένα - φρουρού στην Ελλάδα εκπαιδευοντας τους μετέπειτα χειρουργούς της χώρας, ο Δρ Δημήτρης-Ανδρέας Τσιφτσής, είχε ήδη φύγει από το γραφείο του.

«Πήγαινε σπιτάκι σου, Τζινάκι, και θα μελετήσω το αποτέλεσμα της ιστολογικής. Ξεκουράσου, θα σου τηλεφωνήσω εγώ». Και η καλή μου η Δέσποινα που εκτιμώ και αγαπώ βαθιά ως επιστήμονα και ως άνθρωπο - αν δεν ήταν η Δρ Δέσποινα Κατσώχη που με την επιμονή της κίνησε γη και ουρανό σε χρόνο μηδέν για το ραντεβού με τον χειρουργό μου και ό,τι ακολούθησε, όλα θα ήταν δραματικά διαφορετικά - η Δέσποινά μου δεν μου τηλεφώνησε.

Την απουσία επικοινωνίας μαζί της την εξέλαβα ως τετελεσμένο αρνητικό σημάδι, τρέφοντας ωστόσο και μια τόση δα πάντα ελπίδα ότι όλα είναι καλύτερα από ό,τι φαίνονται.

«Ή είναι ανούσιο και το προσπερνά γιατί έχει σοβαρότερα θέματα να ασχοληθεί ή με αφήνει σε ελπιδοφόρες συνθήκες μέχρι την επίσημη απάντηση του εργαστηρίου», έλεγα στην κοινή μας φίλη, τη Λίτσα κατά την αναμονή της πτήσης μου στο Βενιζέλος.

Και η απάντηση ήρθε νωρίτερα από ό,τι περίμενα. Από τον χειρουργό μου.

«Άκου Τζινάκι, είναι κακοήθες το ογκίδιο, πρέπει να το βγάλουμε άμεσα, δηλαδή μέχρι τέλος Ιουνίου. Δεν γνωρίζω τα χαρακτηριστικά του. Γι' αυτό και επείγει η αφαίρεσή του».

Τουβλιά. Περίπου. Το περίμενα και δεν το περίμενα. Είχα έναν οργανισμό λιοντάρι. Άριστη υγεία, άριστη διατροφή. Με χαρακτηριστικά και εργαστηριακά αποτελέσματα εικοσιπεντάχρονης. Πώς συνέβη αυτό;

Και η επέμβαση έγινε στις 26 Ιουνίου 2020. Δεν μπορώ να ξέρω τι με φόβισε περισσότερο. Η νάρκωση; Η επέμβαση; Το αποτέλεσμα της; Πάντως λίγο πριν από την προεγχειρητική προετοιμασία η συζήτηση με τον γιατρό μου με έφερε προ των πυλών πιθανών προοπτικών:

«Ό,τι υπάρχει θα το αφαιρέσουμε και θα το στείλουμε κατά τη διάρκεια του χειρουργείου για ταχυβιοψία.

Ή θα είναι κάτι αδιάφορο, απλά ένα ογκίδιο που δεν θα μας προβληματίσει άλλο και so far, so good. Το αφήνουμε πίσω και πάμε μπροστά.

Ή θα είναι αυτό που δεν θέλουμε και θα δούμε αν έχει προκαλέσει άλλες βλάβες.

Ή θα έχει πειράξει λεμφαδένες που θα αφαιρέσουμε και ίσως χρειαστεί να αφαιρέσουμε και το σημείο που βρίσκεται, αν χρειαστεί κάποια παρέμβαση ή αποκατάσταση, θα γίνει αργότερα.

Ή θα έχει προκαλέσει μεγαλύτερο πρόβλημα από το επιθυμητό, κάτι που απεύχομαι, γιατί θα μπει σε άλλο κεφάλαιο ζωής».

Συγκλονίστηκα. Μαράθηκα. Βγήκα από το χώρο που τα λέγαμε και βρήκα τους δικούς μου ανθρώπους. Την αδελφή μου και τη Λαμπάδα. Πήγαμε για τον δικό τους καφέ και για το δικό μου δηλητήριο μέχρι την ώρα της προχειρουργικής διαδικασίας. Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν μαυρίλα. Ένας σκοτεινός, σκληρός, άνισος, ανίκητος γολγοθάς, άκαρπος και χωρίς επιστροφή. Κοιτούσα γύρω μου και λαχταρούσα την ανεμελιά. Τα λεπτά που οι σκέψεις μου ήταν φωτεινές και όχι κατάμαυρες. Έβλεπα τους ανθρώπους δίπλα μου να γελούν, να περπατούν ανέμελα και ήθελα να κερδίσω το χρόνο. Να γυρίσω για να διορθώσω τα λάθη μου. Δηλαδή το μέγα λάθος μου: να επιτρέψω στους άλλους να με λυπήσουν. Να τους δώσω μεγαλύτερη αξία από ό,τι τους άξιζε.

Να τους δω καλύτερους από ό,τι ήταν πραγματικά.

Να τους αφήσω να με 'πατήσουν' εμένα, που γινόταν πάντα ό,τι έλεγα γιατί απλά ήταν το πιο σωστό, το πιο πρακτικό, το πιο βολικό, το πιο ασφαλές για τους άλλους και για μένα. Το πιο αποτελεσματικό. Ήμουν συγκεντρωτική. Και με βασάνιζε πολύ να είναι οι δικοί μου άνθρωποι καλά, οι φίλοι μου και όποιος κατατρεγμένος.

Θύμωσα μαζί μου, γιατί μου επέτρεψα να μαλακώσω και να μην κάνω αυτό που ήθελα για μένα δίνοντας προτεραιότητα στους άλλους.

Τι λάθος! Αυτό καλούμαι να πληρώσω.

Το χωράφι της υγείας μου το άφησα αφύλαχτο. Και μπήκαν στην πόλη οι οχτροί.

Προτού επιδράσει το φάρμακο της νάρκωσης για την επέμβαση, θυμάμαι τον χειρουργό μου να με κοιτά περιμένοντας να κοιμηθώ.

«Θα ξυπνήσω, ναι; Έχω πολλά πράγματα να κάνω ακόμη», του είπα. Εκείνος περιμένοντας την επίδραση του φαρμάκου, χαμογέλασε και παραμέρισε μια τρίχα από το πρόσωπο μου που είχε ατίθασα βγει από το σκουφάκι που φορούσα στο χειρουργείο. Ήταν η πιο τρυφερή στιγμή εκείνης της διαδικασίας.

Ξύπνησα αντικρίζοντας την αναισθησιολόγο, μια εκπληκτική, πανέξυπνη και απλή κυρία, εξαιρετική στη δουλειά της, όπως έμαθα αργότερα.

«Ποια είμαι εγώ;» με ρώτησε.

«Η καλή κυρία με το φάρμακο», της απάντησα.

«Η καλή κυρία με το φάρμακο... εντάξει είναι», επανέλαβε δυνατά γελώντας κι έφυγε.

«Τζινάκι, λεμφαδένας και θηλή είναι καθαρά», μου είπε ο άγγελος επί γης και χειρουργός μου με χαρούμενο βλέμμα και με οδήγησε στην αναμονή όπου περίμεναν η Λαμπάδα και η αδελφούλα μου.

(τέλος πρώτου κεφαλαίου της νουβέλας "Εξομολόγηση σε Δέκα Πράξεις", Ωραιοζήλη-Τζίνα Δαβιλά, εκδόσεις Φίλντισι- Τα συγγραφικά έσοδα διατίθενται σε οικογένειες με παιδικό καρκίνο).